

तस्य शङ्खस्य शब्देन भीमसेनरवेण च । बाहुशब्देन चोद्येण नईन्तीव गिरेर्गुहाः ।
 तं वज्रनिष्येषसममास्फोटितमहारवं । श्रुत्वा शैलगुहासुप्तैः सिंहैर्मुक्तो महास्वनः ।
 सिंहनादभयत्रसैः कुञ्जरैरपि भारत । मुक्तो विरावः सुमहान् पर्वतो येन पूरितः ।
 तन्नु नादं ततः श्रुत्वा मुक्तं वारणपुङ्गवैः । भ्रातरं भीमसेनन्तु विज्ञाय हनुमान्कपिः ।
 दिवङ्गमं हरोधाय मार्गं भीमस्य कारणात् । अनेन हि पथा मा वै गच्छेदिति विचार्य सः । ११११५
 आस्त एकायने मार्गे कदलीखण्डमण्डिते । भ्रातुर्भीमस्य रक्षार्थं तं मार्गमवरुध्य वै ।
 माऽव प्राप्यति शापं वा धर्षणां वेति पाण्डव । कदलीखण्डमध्यस्थां ह्येवं सञ्चिन्त्य वानरः ।
 प्राजृम्भत महाकायो हनुमान्नाम वानरः । कदलीखण्डमध्यस्थां निद्रावशगतस्तदा ।
 जृम्भमाणः सुविपुलं शक्रध्वजमिवोच्छ्रितं । आस्फोटयच्च लाङ्गूलमिन्द्राशनिसमस्वनं ।
 तस्य लाङ्गूलनिनदं पर्वतः स गुहामुखैः । उद्गारमिव गौर्नईन्नुत्ससर्ज्य समन्ततः । ११११६
 लाङ्गूलास्फोटशब्दाच्च चलितः स महागिरिः । विधूर्णमानश्चिखरः समन्तात् पर्यशीर्यत ।
 स लाङ्गूलरवस्तस्य मत्तवारणनिस्वनं । अन्तर्धाय विचित्रेषु चचार गिरिसानुषु ।
 स भीमसेनस्तच्छ्रुत्वा सम्प्रहृष्टतनूरुहः । शब्दप्रभवमन्विच्छंश्चचार कदलीवनं ।
 कदलीवनमध्यस्थमथ पीने शिलातले । ददर्श सुमहाबाहुर्वानराधिपतिं तदा ।
 विद्युत्सम्पातदुष्प्रेक्षं विद्युत्सम्पातपिङ्गलं । विद्युत्सम्पातनिनदं विद्युत्सम्पातचञ्चलं । ११११७
 बाहुस्त्वस्तिकविन्यस्तपीनद्वस्त्रशिरोधरं । स्कन्धभृथिष्ठकायत्वात्तनुमध्यकटीतटं ।
 किञ्चिच्चाभुग्नशीर्षेण दीर्घरोमाञ्चितेन च । लाङ्गूलेनोर्द्ध्वगतिना ध्वजेनेव विराजता ।
 द्रुक्षौष्ठं ताम्रजिह्वास्यं रक्तवर्णञ्चलद्भुवं । विवृत्तदंष्ट्रादशनं शुक्रतीक्ष्णायशोभितं ।
 अपश्यददनं तस्य रश्मिवन्तमिवोद्भुपं । वदनाभ्यन्तरगतैः शुक्लैर्दनैरलङ्कृतं ।
 केशरोत्करसम्प्लिष्टमशोकानामिवोत्करं । हिरण्मयीनां मध्यस्थं कदलीनां महाद्युतिं । ११११८
 दीप्यमानेन वपुषा स्वर्चिर्गन्तमिवानलं । निरीचन्तममित्रघ्नं लोचनैर्मधुपिङ्गलैः ।
 तं वानरवरं धीमान्तिकायं महाबलं । स्वर्गपन्थानमावृत्य हिमवन्तमिव स्थितं ।
 दृष्ट्वा चैनं महाबाहुरेकं तस्मिन् महावने । अयोपसृत्य तरसा विभीर्भीमस्ततो बली ।
 सिंहनादं चकारोऽयं वज्राशनिसमं बली । तेन शब्देन भीमस्य वित्रेसुर्भृगपचिणः ।
 हनूमांश्च महासत्त्व ईषदुन्मोह्य लोचने । दृष्ट्वा तमथ सावज्ञं लोचनैर्मधुपिङ्गलैः । ११११९
 स्मितेन चैनमासाद्य हनूमानिदमब्रवीत् ॥ हनूमानुवाच ॥ किमर्थं सरजस्तेऽहं सुखसुप्तः प्रबोधितः ।
 ननु नाम त्वया कार्या दया भूतेषु जानता । वयं धर्मं न जानोमस्तिर्यग्गैरानुपाश्रिताः ।
 नरास्तु बुद्धिसम्पन्ना दयां कुर्वन्ति जन्तुषु । क्रूरेषु कर्मसु कथं देहवाक्चित्तदूषिषु ।
 धर्मघातिषु सज्जन्ते बुद्धिमन्तो भवदिधाः । न त्वं धर्मं विजानासि बुधा नोपासितास्त्वया ।
 अल्पबुद्धितया बाल्यादुत्सादयसि दम्भगान् । ब्रूहि कस्त्वं किमर्थं वा किमिदं वनमागतः । १११२०